

Книгата на Даниил — Четиридесет и осма част

Разкриване на пророчеството: значението на видението на Авакум, двете плочи и тайната на „ежедневната“ в библейското тълкуване

Jeff Pippenger

2024-01-12

Увеличаването на знанието, представено чрез видението за река Улай, е това, което в крайна сметка бе написано върху двете плочи на Авакум.

„Преплетено с пророчествата, които те бяха смятали за отнасящи се до времето на Второто пришествие, имаше наставление, особено приспособено към тяхното състояние на неувереност и напрегнато очакване, което ги насърчаваше да чакат търпеливо във вярата, че онова, което сега беше тъмно за разбирането им, своевременно ще им бъде изяснено.“

„Сред тези пророчества беше и онова от Авакум 2:1–4: „Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво ще отговоря, когато бъда изобличен. И Господ ми отговори и рече: Запиши видението и го направи ясно върху плочи, за да може да тича онзи, който го чете. Защото видението е още за определеното време, но към края ще проговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да се забави. Ето, душата на онзи, който се възгордява, не е права в него; а праведният чрез вярата си ще живее.“

„Още през 1842 г. указанието, дадено в това пророчество, да се „запише видението и ясно да се начертае на плочи, за да може да тича оня, който го чете“, е внушило на Чарлз Фич изготвянето на пророческа карта, за да илюстрира виденията на Даниил и Откровение. Публикуването на тази карта било разглеждано като изпълнение на заповедта, дадена чрез Авакум. Никой обаче тогава не забелязал, че в същото пророчество е представено привидно забавяне в изпълнението на видението — време на забавяне. След разочарованието този стих се явил като твърде значим: „Защото видението е още за определеното време, но накрая ще проговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го; понеже непременно ще дойде, няма да се забави.... А праведният ще живее чрез вярата си.“ Великата борба, 391, 392.

Двете плочи на Авакум са пророчески двама свидетели. Според Писанието двама свидетели трябва да бъдат приведени заедно, за да се утвърди истината.

Но ако не те послуша, вземи със себе си още един или двама, за да се потвърди всяка дума чрез устата на двама или трима свидетели. Матей 18:16.

Когато двете таблици на Авакум (пионерските карти от 1843 и 1850 г.) се наложат една върху друга, те потвърждават истините, които бяха скъпоценностите в съня на Милър. Грешката от 1843 г., представена върху първата таблица, когато се наложи с втората

таблица, установява времето на забавянето на видението. Милър (символичният страж на тази история) попита какво трябва да каже по време на спора в своята история.

Ще застана на стражата си и ще се поставя на кулата, и ще бдя, за да видя какво ще ми каже Той и какво да отговоря, когато бъде изобличен. Авакум 2:1.

Господ инструктира Милър да запише видението, и в съня си той постави ковчежето, което съдържаше видението, върху маса в средата на стаята си.

И Господ ми отговори и рече: Запиши видението и го изложи ясно върху плочи, за да може да тича, който го чете. Авакум 2:2.

Тогава таблиците посочват времето на забавянето и първото разочарование.

Защото видението е още за определеното време; но накрая то ще проговори и няма да излъже; ако и да се забави, чакай го; защото непременно ще дойде, няма да закъснее. Авакум 2:3.

След това бива представен триестепенният процес на изпитване, породен от увеличаването на знанието (скъпоценните камъни на Милър).

Ето, душата му, която се възгордява, не е права в него; а праведният чрез вратата си ще живее. Авакум 2:4.

Двете групи поклонници щяха да бъдат разкрити чрез изпитателния процес, описан в дванадесета глава на Даниил.

И той каза: Иди си, Данииле, защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат. Даниил 12:9, 10.

Мъдрите в книгата на Даниил са мъдрите девиси от Матей двадесет и пета глава, които бяха оправдани чрез вяра, а нечестивите бяха неразумните девиси, които се възгордяха. В края на съня на Милър скъпоценните камъни представляват маслото в притчата за десетте девиси, което беше вестта.

„Бог бива безчестен, когато не приемаме вестите, които Той ни изпраща. Така ние отказваме златното масло, което Той би излял в душите ни, за да бъде предадено на онези, които са в тъмнина. Когато дойде повикът: „Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете“, онези, които не са приели святото масло, които не са съхранили Христовата благодат в сърцата си, ще открият, подобно на неразумните девиси, че не са готови да посрещнат своя Господ. Те нямат в себе си силата да се снабдят с маслото и животът им е съсипан.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Светлината на скъпоценностите на Милър в последните дни ще сияе десет пъти по-ярко, а и числото десет, и светлината са символи на изпитание. В последните дни, представени в края на съня на Милър, светлината на истината, изобразена върху таблиците на Авакум, поражда

изпитваща вест, която в притчата за десетте девиси е представена като вестта на Среднощния вик. Този процес на изпитване е повторение на процеса на изпитване в историята на милеритите, защото притчата за десетте девиси се повтаря до най-малката буква в последните дни.

„Често ми се посочва притчата за десетте девиси, пет от които бяха разумни, а пет — неразумни. Тази притча е била и ще бъде изпълнена до най-малката подробност, защото има особено приложение за настоящото време и, подобно на вестта на третия ангел, е била изпълнена и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ *Review and Herald*, 19 август 1890 г.

Десет е символът на изпитание, и в края на десетте дни Даниил и тримата достойни бяха видимо по-красиви и по-пълни от онези, които се хранеха с вавилонската храна. Горделивите, представени в Авакум, които живеяха чрез самонадеяност, а не чрез вяра, развиха характера на Вавилон. В милеритската история те станаха дъщерите на Вавилон, а в Авакум именно пророческите характеристики на папството се използват, за да се определи характерът на онези, които избраха да не живеят чрез вяра.

Ето, надменната му душа не е права в него; а праведният чрез вярата си ще живее. Още и понеже престъпва чрез виното, той е горделив човек и не стои у дома си; разширява желанието си като преизподнята и е като смъртта, и не може да се насити, но събира при себе си всички народи и трупа при себе си всички племена. Няма ли всички те да подемат притча против него и подигравателна поговорка против него, и да кажат: Горко на онзи, който увеличава онова, което не е негово! Докога? И на онзи, който натоварва себе си с дебела кал! Няма ли внезапно да се надигнат онези, които ще те хапят, и да се събудят онези, които ще те смущават, и ти ще им бъдеш за плячка? Понеже ти ограби много народи, целият остатък от племената ще ограби тебе; поради човешка кръв и поради насието над земята, над града и над всички, които живеят в него. Авакум 2:4–8.

Процесът на изпитване, който идва върху девисите от Матей двадесет и пета глава, произвежда една класа поклонници, които са развили характера на северния цар (папството), който е също и силата, „която ограби много народи“. Именно папската власт е тази, която бива внезапно ухапана, точно както Йезавел бе изядена от кучета.

Тъй казва Господ: Ето, народ иде от северната земя, и велик народ ще се подигне от краищата на земята. Те ще грабнат лък и копие; жестоки са и нямат милост; гласът им бучи като морето; и възседат коне, строени като мъже за война против тебе, дъще Сионова. Чухме слуха за него: ръцете ни отслабнаха; мъка ни обзе и болки, като на жена, която ражда. Не излизайте на полето, нито ходете по пътя; защото мечът на неприятеля и страхът са отвсякъде. Дъще на Моя народ, опаси се с вретинце и търкаляй се в пепел; надигни плач, като за единствен син, най-горчиво ридание; защото опустошителят внезапно ще дойде върху нас. Еремия 6:22–26.

Двете категории в Авакум са онези, които са оправдани чрез вяра, и онези, които ядоха и пиха ученията на Вавилон. Онези в последните дни от съня на Милър, които са представени

като девиси, или развиват характера на Христос и така приемат Божия печат, или развиват характера на папството и приемат белега на звяра.

„Дошло е времето истинската светлина да засияе сред нравствената тъмнина. Вестта на третия ангел е била отправена към света, предупреждавайки човеците да не приемат белега на звяра или на неговия образ на челата си или на ръцете си. Да се приеме този белег означава да се стигне до същото решение, до което е стигнал звярът, и да се отстояват същите идеи, в пряка противоположност на Божието слово. За всички, които приемат този белег, Бог казва: „Той ще пие и от виното на Божия гняв, налято неразредено в чашата на Неговото негодувание; и ще бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето.“ Review and Herald, 13 юли 1897 г.

Девисиците, които пият виното на Вавилон, накрая ще пият виното на Божия гняв. В Исая пияниците на Ефрем проявяват своето сляпо опиянение, като преобръщат нещата с главата надолу, и това действие трябва да се счита за „грънчарска глина“.

Отъждествяването на „ежедневната“ като символ на Христос преобръща истината за „ежедневната“ с главата надолу, защото „ежедневната“ е сатанински символ. Определянето от Милър на „ежедневната“ като езичество е пряко представено върху таблиците на Авакум. Откритието на Милър за пасаж в Солунци, което му позволи да разбере, че именно езичеството е било „отнето“, за да бъде открит „човекът на греха“, който седи в Божия храм, е основната истина, намираща се във Второ послание до солунците, втора глава.

„Продължих да чета и не можах да намеря друг случай, в който то [ежедневното] да се среща, освен в Данаил. Тогава [с помощта на конкорданс] взех онези думи, които стояха във връзка с него: „отнема“; той ще отнеме ежедневното; „от времето, когато ежедневното бъде отнето“ и пр. Продължих да чета и мислех, че няма да намеря никаква светлина върху текста; най-сетне стигнах до 2 Солунци 2:7, 8. „Защото тайната на беззаконието вече действа; само че онзи, който сега възпира, ще възпира, докле бъде отстранен, и тогава ще се яви онзи беззаконник“ и пр. И когато стигнах до този текст, о, колко ясно и славно се яви истината! Ето го! Това е ежедневното! Добре тогава, какво има предвид Павел с „онзи, който сега възпира“, или пречи? Под „човека на греха“ и „беззаконника“ се разбира папството. Добре, а какво е онова, което пречи папството да се яви? Именно езичеството; следователно „ежедневното“ трябва да означава езичество.“ — William Miller, Second Advent Manual, page 66. “Advent Review and Sabbath Herald, January 6, 1853.

Значението на „ежедневната“ в Солунците, което Милър откри, е основната истина на този пасаж. Когато Павел посочва онези, които не любят истината и които поради това ще приемат силно заблуждение, той най-сигурно посочва омразата към истината в общия смисъл; но истината, към която пасажът се отнася непосредствено, е истината, че „ежедневната“ представлява езическия Рим.

Светило на тялото е окото; ако, прочее, окото ти бъде чисто, цялото ти тяло ще бъде пълно със светлина. Но ако окото ти бъде зло, цялото ти тяло ще бъде пълно с тъмнина. И тъй, ако светлината, която е в тебе, е тъмнина, колко голяма е тази тъмнина! Никой не

може да слугува на двама господари; защото или единия ще намрази, а другия ще възлюби; или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не можете да служите на Бога и на мамона. Матей 6:22–24.

Съществува само любов към истината или омраза към истината. Няма средно положение. Силното заблуждение, което спохожда неразумните девици от Матей двадесет и пета глава, се основава на тяхното отхвърляне на светлината на скъпоценностите на Милър, които представляват последното изпитание. Последното изпитание на древния Израил беше неговото десето изпитание, а скъпоценностите на Милър сияят десет пъти по-ярко в последните дни. Символът на отхвърлянето на скъпоценностите на Милър е „ежедневната жертва“, която пианиците на Ефрем обърнаха с главата надолу в третото поколение на адвентизма. „Ежедневната жертва“ е сатанински символ на езичеството. Пианиците въведоха фалшива скъпоценност, която донесоха от отстъпническия протестантизъм и която определя „ежедневната жертва“ като символ на Христос.

Разбирането на Милър за неговите скъпоценности беше ограничено от историята, в която той бе издигнат. Убеден, че Второто пришествие е следващото пророческо събитие, смъртоносната рана на папството през 1798 г. можеше да представлява единствено четвъртото и последно земно царство от Даниил 2. Милър беше ограничен и в разбирането си за „всекидневната“, защото неговото свидетелство е, че чрез откровение е бил насочен към определен метод на изследване, при който заявява, че е използвал своята Библия, конкорданса на Кръдън и е чел някои вестници. Решението му да изучава по този начин просто бе дошло в ума му.

„През дванадесетте години, през които бях деист, четях всички истории, които можех да намеря; но сега обикнах Библията. Тя учеше за Исус! Но все още немалка част от Библията ми беше неясна. През 1818 или 1819 година, докато разговарях с един приятел, на когото бях отишъл на гости и който ме беше познавал и чувал да говоря, когато бях деист, той ме попита по доста многозначителен начин: „Какво мислиш за този текст и за онзи?“ — като се позоваваше на старите текстове, срещу които възразявах, когато бях деист. Разбрах накъде бие и отговорих: Ако ми дадеш време, ще ти кажа какво означават. „Колко време ти е нужно?“ Не зная, но ще ти кажа — отвърнах аз, — защото не можех да повярвам, че Бог е дал откровение, което не може да бъде разбрано. Тогава реших да изучавам Библията си, като вярвах, че мога да открия какво е имал предвид Светият Дух. Но щом бях взел това решение, в ума ми дойде мисълта: „Да допуснем, че намериш пасаж, който не можеш да разбереш; какво ще направиш?“ Тогава в ума ми дойде следният начин за изучаване на Библията: ще взема думите от такива пасажки, ще ги проследя из цялата Библия и по този начин ще открия значението им. Имах конкорданса на Крудън, който според мен е най-добрият в света; затова взех него и Библията си, седнах на писалището си и не четях нищо друго, освен малко вестници, защото бях решен да узная какво означава моята Библия. Аполос Хейл, The Second Advent Manual, 65.

Съкровищата на Милър бяха не само разпознати чрез неговия метод на изучаване, но и чрез пряко откровение от Бога.

„Бог изпрати Своя ангел да въздейства върху сърцето на един земеделец, който не беше вярвал на Библията, за да го поведе да изследва пророчествата. Божиите ангели многократно посещаваха този избраник, за да направляват ума му и да откриват за разбирането му пророчества, които винаги са били тъмни за Божия народ. Началото на веригата на истината му бе дадено, и той бе воден да търси звено след звено, докато не погледна с удивление и възхищение към Божието Слово. Там той видя съвършена верига на истината. Това Слово, което бе смятал за невдъхновено, сега се откри пред погледа му в своята красота и слава. Той видя, че една част от Писанието обяснява друга, и когато един пасаж беше затворен за разбирането му, той намираше в друга част на Словото онова, което го обясняваше. Той приемаше свящото Божие Слово с радост и с най-дълбоко уважение и благоговение.“ Ранни писания, 230.

Когато сестра Уайт заявява, че „Бог изпрати Своя ангел“ на Милър, това означава, че Гавриил е бил ангелът, изпратен на Милър, защото „Своя ангел“ е обозначение, отнасяно до Гавриил.

„Думите на ангела: „Аз съм Гавриил, който стоя пред Бога“, показват, че той заема положение на висока почит в небесните дворове. Когато дойде с вест към Даниил, той каза: „И няма ни един, който да ми помага против тия, освен вашият княз Михаил [Христос].“ Даниил 10:21. За Гавриил Спасителят говори в Откровението, като казва, че „го е изпратил и известил чрез Своя ангел на слугата Си Йоан“. Откровение 1:1.“
Копнежът на вековете, 99.

Гавриил и другите ангели бяха изпратени да насочват ума на Милър и „да открият за разбирането му пророчества, които винаги са били тъмни за Божия народ“. Неговата вест не бе развита единствено чрез метода му на изучаване, но и чрез божествено откровение. Самият метод, който той използваше, за да изучава Библията, бе вложен в ума му. Когато Бог довежда истината до ума ни, това е божествено откровение, за разлика от достигането до истината чрез процеса на правилно разделяне на Библията. Милър направи и двете, но божественото откровение трябваше да бъде част от начина, по който Милър стигна до разбирането на въпроса за „ежедневната“.

Милър не би разпознал колебанието в рода в осма глава на Данаил, стихове девети до дванадесети, понеже всичко, с което разполагаше, беше Библията и конкорданс, лишен от каквато и да било информация относно библейските езици. Той не би видял разграничението между „sur“ и „rum“, които и двете са преведени като „отнемам“. Той не би видял разграничението между „miqdash“ и „qodesh“, които и двете са преведени като „свещилище“.

Той не би видял истината за думата „tamid“, която се среща сто и четири пъти в Библията. Истината, която той не би могъл да види (която е и истината, която все пак видя), беше, че от сто и четирите случая, в които еврейската дума „tamid“ се употребява в Библията, само в книгата на Даниил еврейската дума „tamid“ е употребена като съществително име. „Tamid“ е еврейската дума, която означава „непрестанен“, и в книгата на Даниил е преведена като „ежедневното“.

Само в книгата на Даниил тази дума е употребена като съществително име, а в останалите деветдесет и девет случая е употребена като наречие. Поради тази причина, когато преводачите на Библията на крал Джеймс се изправили пред това, че Даниил използва думата пет пъти като съществително име, докато всички други библейски писатели използват думата деветдесет и девет пъти като наречие, те били принудени от тежестта на доказателствата да поправят употребата на думата от Даниил като съществително име. За да поправят Даниил, те прибавили думата „жертва“ към Словото и така превърнали едно съществително име в наречие. А после, за да поправи преводачите, Елън Уайт била вдъхновена да запише, че тя „видя във връзка с ‘Постоянната’, че думата ‘жертва’ е била прибавена от човешка мъдрост и не принадлежи на текста; и че Господ даде правилния възглед за нея на онези, които прогласиха вестта за часа на съда.“

Милър, според собственото си свидетелство, се стремеше да разбере „всекидневната“, което в крайна сметка направи във 2 Солунци. Но също, според собственото си свидетелство, когато търсеше да разбере дадена дума, той разглеждаше всяко място, където тя е употребена, а тази дума е употребена още деветдесет и девет пъти в Библията. И все пак неговото свидетелство относно „всекидневната“ е, че не я намерил никъде освен в книгата на Даниил, когато заявява: „Продължих да чета и не можах да намеря друг случай, в който тя [всекидневната] да се среща, освен в Даниил.“ Милър беше доведен до скъпоценните камъни не само чрез своя метод на изследване, но и чрез божествено откровение, което му беше дадено чрез служението на ангели.

Ето защо неговото разбиране за „ежедневната“ беше правилно, но ограничено. Той не можеше да разпознае, че от петте пъти, в които „ежедневната“ е спомената в книгата на Даниил, единият от трите пъти, когато „ежедневната“ е „отнета“, представлява различно значение от другите два пъти. В единия случай „ежедневната“ е употребена с еврейската дума „gum“, а в другите два случая е употребена с еврейската дума „sur“. И двете думи са преведени като „отнемам“, но „gum“ в Даниил 8:11 означава „да бъде издигнато и възвеличено“, а в Даниил 11:31 и Даниил 12:11 думата „sur“ означава „да бъде премахнато“.

Богословите, които се хранят и поят с вавилонската храна, твърдят, че независимо дали отнемате нещо, или когато издигате нещо, и двете представляват вид отстраняване, така че и двете думи трябва да се разбират като имащи едно и също значение. Те твърдят, че и в трите случая, когато „вечната“ е „отнета“, това винаги означава премахване, и с това стигат до заключението, че Даниил е бил небрежен в избора си на думи. Те не го казват открито, но по внушение учат, че Даниил е трябвало да употреби думата „sur“ и в трите случая, защото според богословите той уж е имал предвид едно и също нещо всеки път, когато „вечната“ е била „отнета“.

Те правят същото и с думите „miqdash“ и „qodesh“, които и двете са преведени като „святилище“ в стихове единадесети до четиринадесети на осма глава. При всяко споменаване на „святилище“ в тези четири стиха те настояват, че всички те представляват Божието святилище. По подразбиране отново следва, че Даниил е трябвало просто да използва „qodesh“ и в трите случая, а не да употреби „miqdash“ в единадесети стих. Милър

не би разпознал разграничението между тези думи, но съвременните богослови го разпознават, и когато го правят, настояват, че не бива да се признава никакво разграничение. И все пак Милър, който не е разпознавал различията между думите, е достигнал до разбиране, противоположно на това на съвременните богослови.

Реалността е, че Даниил беше изключително внимателен писател, който познаваше еврейския език и беше преценен като десет пъти по-мъдър от всички останали мъдреци на Вавилон, които сами по себе си бяха много умни мъже в своето общество. Ако някой е познавал правилната употреба на еврейския език и начина, по който тя трябва правилно да бъде представена в тази конкретна история, това беше Даниил. Ако Даниил е употребил различни думи, то е било, защото те са били предназначени да предадат различни значения, които той целенасочено е търсил да изрази. Когато се признае отличителната употреба от страна на Даниил на думите, които се превеждат като „светилище“ или като „отнема“, те подкрепят разбирането на Милър за „всекидневната“, което беше разпознато от Милър именно в пасажа, където Павел посочва, че онези, които мразят истината, са обречени да приемат силно заблуждение.

Онези, които мразят истината и вярват на лъжата, която произвежда силна заблуда, са представени също и като пияниците на Ефрем, които са представени в две категории. Едната категория е ученото ръководство, а другата категория е необразованото миряństwo, което ще слуша само онова, на което учените го учат. Те са онези, които се крият под лъжи и които сключват завет със смъртта. Те са онези, чиято душа се надига в Авакум 2, и те са неразумните девизи от Матей 25. Те са онези, които отхвърлят основополагащите истини на съня на Милър, които блестят десет пъти по-ярко накрая (представлявайки десетото и последно изпитание за съвременния Израил), както е предобразено чрез десетото и последно изпитание за древния Израил.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

И Господ каза на Моисей: Докога ще Ме дразни този народ? И докога няма да Ми вярват, при всичките знамения, които показах сред тях? Ще ги поразя с мор и ще ги лиша от наследство; а от тебе ще направя народ по-голям и по-силен от тях. А Моисей каза на Господа: Тогава египтяните ще чуят това, понеже Ти изведе този народ измежду тях със силата Си; и ще го разкажат на жителите на тази земя; защото са чули, че Ти, Господи, си сред този народ, че Ти, Господи, се явяваш лице в лице, че облакът Ти стои над тях и че вървиш пред тях денем в облачен стълб, а нощем — в огнен стълб. И ако изстребиш целия този народ като един човек, тогава народите, които са чули слуха за Теб, ще говорят, казвайки: Понеже Господ не можа да въведе този народ в земята, за която им се закле, затова ги изби в пустинята. И сега, моля Те, нека се възвеличи силата на моя Господ, според както си говорил, казвайки: „Господ е дълготърпелив и многомилостив, прощава беззаконие и престъпление, но никак няма да оневини виновния, като въздава беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение.“ Прости, моля Те, беззаконието на този народ според величието на милостта Си и както си прощавал на този народ от Египет досега. И Господ каза: Простих според

думата ти; но, наистина, както съм жив, цялата земя ще се изпълни със славата на Господа. Понеже всички онези мъже, които видяха славата Ми и знаменията Ми, които извърших в Египет и в пустинята, и Ме изпитаха сега десет пъти и не послушаха гласа Ми — те никак няма да видят земята, за която се заклех на бащите им; нито някой от онези, които Ме разгневиха, ще я види. Но слугата Ми Халев, понеже имаше в себе си друг дух и Ме последва напълно, него ще въведа в земята, в която влезе; и потомството му ще я наследи. Числа 14:11–24.